

tento způsob využití pozemku nevybočoval tudíž z mezí řádného jeho obhospodaření a nelze proto ve vykonávání práva jízdy k tomuto účelu shledati neoprávněné rozšiřování služebnosti po rozumu § 484 obč. zák. Neprávem dovolávají se dovolatelé k odůvodnění svého opačného právního stanoviska rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu, ze dne 19. června 1923 Rv II 63/23 čís. 2745 sb. n. s.; tam výslovně se praví, že není rozšiřováním služebnosti každé zvýšení užívání, k němuž došlo následkem pravidelného hospodářského využití panujícího statku, nýbrž že jím jest jen nepředvídané zvětšování nebo účelové přeměnění panujícího statku, jež přináší sebou podstatně vyšší zatížení služebného statku, než s kterým mohlo býti počítáno. V souzeném případě nejde, jak bylo shora vylíčeno, o nepředvídané zvětšení ani o účelové přeměnění panujícího statku a nedošlo tu k podstatně vyššímu zatížení služebného statku a proto i podle zmíněného rozhodnutí nelze ve vození kamene z panujícího pozemku čís. kat. 137/2 po služebném pozemku čís. kat. 11/1 spatřovati bezprávné rozšíření služebnosti.

Čís. 9366.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n.).

Nejde o nového nájemníka ve smyslu § 31 čís. 4 zák., byla-li uzavřena nájemní (pachtovní) smlouva po působnosti zákona o témž předmětu nájmu s tím, kdo měl dosud věc ve spolunájmu (ve spolupachtu).

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1929, Rv I 1699/29.)

Žalobkyně propachtovala roku 1923 manželům Karlu a Františce P-ovým hotel. Pacht byl každoročně dne 1. května obnovován. Po smrti Karla P-a dne 26. prosince 1927 propachtovala žalobkyně od 30. dubna 1928 hotel jen Františce P-ové. Proti příkazu k vyklizení hotelu uvedla Františka P-ová v námitkách najmě, že pachtovní smlouva spadá pod zákon na ochranu nájemců. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e p o n e c h a l p ř í k a z k v y k l i z e n í v p l a t n o s t i, o d v o l a c í s o u d p ř í k a z z r u š i l. D ů v o d y: Soud první stolice má za to, že tu nelze použití zákona na ochranu nájemců, ježto žalovaná najala předmět nájmu po vyhlášení zákona na ochranu nájemců ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n. jako nová nájemnice. Tento názor opírá soud první stolice o to, že až do 30. dubna 1928 byla tu pachtovní smlouva mezi žalobkyní s jedné strany, a žalovanou a jejím manželem (jeho pozůstalostí) se strany druhé, kdežto pachtovní smlouvou ze dne 30. dubna 1928 žalovaná spachtovala sama předmět nájmu, takže nastala změna pachtýře. Odvolací soud nemá však za to, že jest žalovanou považovati za nového nájemníka ve smyslu § 31 čís. 4 zák. na ochr. náj. Pachtovními smlouvami ze dne 28. dubna 1923, 24. dubna 1924, 27. dubna 1925, 9. dubna 1926 a 30. dubna 1927 spachtovali žalovaná a její manžel předmět nájmu počínajíc 1. květnem vždy na jeden rok. Pozůstalost po Karlu P-ovi nebyla projednána, ježto nezůstalo jmění. Žalovaná pokračovala po

smrti Karla P-a sama v pachtovním poměru a uzavřela dne 30. dubna 1928 pachtovní smlouvu o témže předmětu nájmu. Z toho vyplývá, že žalovaná od 1. května 1923 do 26. prosince 1927 společně se svým manželem Karlem P-em a od 26. prosince 1927 sama byla nájemkyní a že předmět nájmu pachtovní smlouvou ze dne 30. dubna 1928 nebyl pronajat nové nájemkyni. I kdyby byla žalovaná bývala až do vyhlášení zákona ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n. jen spolupachtýřkou, nemohla býti pokládána za novou nájemkyni ve smyslu § 31 čís. 4 zák. na ochr. náj., ježto i tam, kde § 1 zák. na ochr. náj. mluví o nájemci, pronájemci nebo vlastníku domu, jest vždy rozuměti i spolunájemníka, spolupronájemce a spoluvlastníka domu. Ježto se na předmět nájmu a na nájemní smlouvu, o něž tu jde, vztahuje zákon na ochranu nájemců, bylo uznati tak, jak uvedeno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalovaná byla od 1. května 1923 spolu se svým manželem Karlem P-em pachtýřkou hotelu až do úmrtí Karla P-a dne 26. prosince 1927 a od té doby až do 30. dubna 1929 výhradnou jeho pachtýřkou. Byla tedy od 1. května 1923 do 26. prosince 1927 spolupachtýřkou a příslušela jí pachtovní práva k celému hotelu, ke každé sebe menší jeho části a bylo její užívací právo jen omezeno stejným užívacím právem manželovým. Jakmile její manžel zemřel, pomínulo toto omezení a stalo se její pachtovní užívací právo k hotelu právem výhradním, neomezeným nějakým spolupachtýřem; vždyť každý spolupachtýř jest oprávněn užívati celku a jest omezen co do objemu jen právy spolupachtýřů. Z toho vyplývá, že žalovaná Františka P-ová byla pachtýřkou hotelu již od 1. května 1923 a že jest jí po rozumu §§ 1, 2, 7, 31 (4) zák. o ochraně nájemníků považovati za starou pachtýřku a že jí lze vypověděti jen se svolením soudu z důvodů v zákoně uvedených, jak správně usoudil již odvolací soud, k jehož správným důvodům se odkazuje; nelze jí proto považovati od 1. května 1928 za pachtýřku novou, jak má mylně za to dovolatel.

Čís. 9367.

Byl-li podle domácího řádu sanatoria v účtu sanatoria zahrnut jen »dozor domácích lékařů (hausärztliche Überwachung)«, jest zaplatiti odměnu cizího ošetřujícího lékaře zvláště. Zvolil-li si pacient v sanatoriu za ošetřujícího lékaře cizího lékaře, jenž jeho ošetřování převzal a prováděl, uzavřel s ním smlouvu podle § 1151 obč. zák. a jest povinen zaplatiti mu odměnu zvláště.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1929, Rv II 730/28.)

Dr. M. byl ošetřován v sanatoriu žalující společnosti s r. o. Po smrti Dra M-a domáhala se společnost na jeho dědicích zaplacení 5.000 Kč.